

הגעתי לשלב המסקנות הראשוניות

פורסם ב4 בנובמבר 2008, 12:31 [בכללי](#)

לאחר שבוע וחצי של רחמים עצמיים. מגובים בעוד רחמים עצמיים. הגעתי להחלטה הגורפת שדי משעמם לרחם על עצמי. ושהרחמים העצמיים לא מניבים תשואות. כך שכדאי להתעשת ויפה שעה אחת קודם.

אז החלטתי להתייחס אל הדברים קצת אחרת. במקום להרגיש אומללה שכולם יוצאים לעמל יומם ואני לא. חשבתי שבעצם יש כיף בלא לצאת לעמל יומך. על מנת לחזור מותש, מרוט ועייף. ודווקא נחמד יהיה לדמיין שאני איזה אישה עמידה שכל דאגותיה בחיים הם חוג ציור, קרמיקה, יוגה, וגם כימותרפיה אחת לשלושה שבועות.

הקטנה אמרה שהיא נורא שמחה שאני מחכה לה כל יום בבית. ואחת מההנאות שלה היא לרחרח מן המרפסת ולנחש מה אוכלים לארוחת הצהריים. אז אולי גם אהיה בסוף "אם השנה?" בלי להתאמץ ממש יותר מידי?

בעצם, אני חושבת לעצמי שמה שקורה בחיי הוא שיש הפרדה בין העיקר לטפל. כאילו כל הדברים חסרי החשיבות יצאו מתוך עולמי. אין לי זמן להתעסק בהם. ואני בוחרת לעשות ולעסוק רק בדברים שמתאימים לי וליקיריי.

אני מלמדת את עצמי לחיות בהווה. מה שהיה ממילא כבר היה. ועל העתיד אין לי שליטה. כך שעלי למצות עד תום את מה שקורה. זו אפילו מחשבה מקלה. כמה אחריות יורדת מן הנשמה.

חשבתי שאולי אני צריכה לכעוס יותר. אבל ברור עם עצמי בעצם הביא אותי למסקנה שאני לא כועסת כי רוב הדברים באמת לא מכעיסים אותי. ואם משהו מכעיס אותי אני מוצאת את הדרך לפרק אותו ולפרוק מעצמי. ואם אכעס? האם זה יגרום לסרטן להעלם? וחוף מזה מחקרים מראים שאנשים רגועים בריאים יותר... 😊

אז אני כאן, ועכשיו. וברגע זה החיים ממש בסדר. ומהנקודה הזו ממשיכים....

<< [לרשומה הקודמת](#) [לרשומה הבאה](#) >>

[חזרה לבלוג - החיים זה לא הכל...](#) | [הוספת תגובה](#)